

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/235/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4316215937
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4316215937.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471 (pôvodne Poštová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890), v zast. Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471), proti žalovanému: R. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt G., o zaplatenie 2964,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 14. decembra 2017, č. k. 12Csp/101/2016-64, takto

rozhodol:

Odvolací súd pripúšťa zmenu subjektov na strane žalobcu tak, že namiesto Poštová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890 v konaní vystupuje ako žalobca R Collectors s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zamietnutí žaloby a výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e. Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Levice (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 14.12.2017, č.k. 12Csp/101/2016-64 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.964,14 eur, bankové poplatky vo výške 49,55 eur, úroky vo výške 205,92 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.964,14 eur od 17.7.2015 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok).

1.2. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (II. výrok).

1.3. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (III. výrok).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 22.9.2016 voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 2.964,14 eur s príslušenstvom. Dôvodil tým, že dňa 25.11.2014 bola medzi stranami sporu uzavretá zmluva o úvere Dobrá pôžička č. 1412813369, súčasťou ktorej boli obchodné podmienky žalobcu pre úver - Dobrá pôžička (ďalej aj OPSU) všeobecné obchodné podmienky žalobcu, (ďalej „VOP“) a sadzobník poplatku žalobcu (ďalej „Sadzobník“).

2.2. Na základe zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3.000 eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v splátkach uvedených v zmluve, v stanovenej lehote vrátiť žalobcovi istinu a zaplatiť úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov a zároveň plniť ostatné povinnosti v zmysle zmluvných dokumentov.

2.3. Žalovaná neplnila úver riadne a včas a v dôsledku omeškania žalovanej s plnením úveru žalobca v zmysle § 565 O.Z. v spojení s OP SÚ vyhlásil dňa 2.7.2015 úver za predčasne splatný. Ku dňu

vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bola žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi nezaplatenú istinu vo výške 2.964,14 eur, úrok z istiny v celkovej výške 205,92 eur (ide o súčet zmluvného úroku a zákonného úroku z omeškania z istiny od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenej predčasnej splatnosti úveru), bankové poplatky za upomienky 49,55 eur, , takže dlžná suma ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bola 3.219,61 eur. Z uvedenej sumy žalovaná do dňa podania žaloby neuhradila žiadnu sumu. Žalobca zároveň žiadal, aby súd žalovanú zaviazal zaplatiť okrem celkovej dlžnej sumy 3.219,61 eur aj zmluvný úrok vo výške 14,90 % ročne z dlžnej istiny od 3.7.2015 do zaplattenia a zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 2.964, 14 eur od 17.7.2015 do zaplattenia.

3.1. Na základe vykonaného dokazovania z hľadiska skutkového stavu súd prvej inštancie zistil, že dňa 25.11.2014 bola medzi Poštovou bankou ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou uzavretá zmluva o úvere - Dobrá pôžička, s výškou schváleného úveru, ako vyplýva z bodu 2.2 úverovej zmluvy, suma 3.000 eur, počet mesačných splátok 120, dátum konečnej splatnosti úveru 15.11.2024, výška mesačnej úhrady 52,30 eur, z toho výška mesačnej anuitnej splátky (úroky + istina úveru 49 eur mesačne), náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver 3,30 eur , úroková sadzba 14,90 % ročne, RPMN 15,96 % ročne, priemerná hodnota RPMN 17,33 % ročne , celková čiastka úveru 5.621,97 eur, splatnosť splácanie úveru mesačne vždy k 15. dňu v mesiaci. Súčasťou zmluvného vzťahu boli aj obchodné podmienky pre úver a tiež všeobecné obchodné podmienky (čl. 6 - 8 spisu) ako aj sadzobník poplatkov.

3.2. Podaním zo dňa 16.6.2015 žalobca zaslal žalovanej výzvu na úhradu dlžnej sumy v ktorej uviedol, že žalovaná svojim konaním i napriek predchádzajúcej upomienke podstatným spôsobom porušila ustanovenia zmluvy o úvere č. 1412813369 a zároveň bola upozornená, že ku dňu 15.6.2015 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako tri mesiace po lehote splatnosti vo výške 291,05 eur, s tým, že v prípade, ak nedôjde k zaplatteniu dlžnej sumy záväzku v lehote 15 kal. dní od doručenia výzvy, je banka oprávnená využiť ustanovenie § 565 O.Z. a vyhlásiť úver predčasne splatným v zmysle príslušných ustanovení Zmluvy o úvere a obchodných podmienok a žiadať tak od dlžníka úhradu celej úverovej pohľadávky. Žalovaná bola vyzvaná na úhradu dlžnej sumy vo výške 3.219,61 eur, výzvou zo dňa 2.7.2015 (čl. 11), ktorú výzvu, ako vyplýva z doručenky čl. 12 si žalovaná nevyzdvihla na poštovom úrade a táto bola vrátená dňa 6.7.2015 veriteľovi doručená 8.7.2015.

4.1. Zistený skutkový stav posúdil prvoinštančný súd po právnej stránke podľa ustanovení § 497 ods.1, § 499, § 502 ods.1 veta prvá Obchodného zákonníka, § 52 ods.1 až 4, § 53 ods.1,5, § 54 ods.2 a § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka a na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že žaloba bola podaná čiastočne dôvodne. Bol toho názoru, že aj keď úverová zmluva je uzatváraná v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, uvedené nevylučuje aplikáciu spotrebiteľských právnych predpisov, čo vyplýva aj z označenia úveru ako dostupnej pôžičky, a preto na daný právny vzťah bolo potrebné aplikovať zákon o ochrane spotrebiteľa, ako aj o spotrebiteľských úveroch.

4.2. Po preskúmaní úverovej zmluvy dospel k záveru, že žalovaná je povinná zaplatiť žalovanú sumu 2.964,14 eur, pretože sa dostala so splácaním úveru do omeškania a ku dňu zosplattenia nezaplatila na istine sumu 2.964,14 eur. Úhrady vykonané žalovanou boli započítané na úhradu istiny, úroku a tiež poplatkov. Pri súdnom prieskume obstala aj výška úrokovej sadzby 14,90 %, ktorá neprevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných obchodných prípadoch. Uviedol, že pri posudzovaní výšky úrokovej sadzby a jej súladu s dobrými mravmi nemožno zohľadniť len číselné vyjadrenie výšky úrokovej sadzby, ale tiež všetky okolnosti uzatvárania zmluvného vzťahu a v tomto ohľade bolo potrebné konštatovať, že uvedená úroková sadzba nie je určená v rozpore so zákonom, ani čo sa týka úroku z omeškania, či už v kapitalizovanej forme, alebo nekapitalizovanej forme.

4.3. Bol toho názoru, že rozhodujúcou skutočnosťou je dátum zosplattenia úveru , t.j. 2.7.2015 a výpočet nesplatených úrokov k uvedenému dňu. Preskúmajúc uvedený zmluvný vzťah medzi stranami tohto sporu , s poukazom na to, že na strane dodávateľa bola banka a na strane odberateľa je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti, súd bol to ho názoru, že ide o spotrebiteľský právny vzťah, a tak uvedená zmluva bola uzavretá v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia uvedenej zmluvy o úvere.

5.1. Mal za to, že žalobcovi patrí úrok len do zosplattenia úveru a po zosplattení úveru mu patrí len úrok z omeškania. V prípade, ak je dohodnuté niečo iné a to v samotnej zmluve o úvere, resp. obchodných podmienkach, ktorými dôvodil žalobca, uvedené ustanovenie je neplatné, v zmysle § 53 ods. 5 OZ, lebo ide o zmluvnú podmienku, ku ktorej sa žalovaná nemohla vyjadriť, a teda nebola individuálne dojednaná a tak spôsobuje táto nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi stranami sporu.

5.2. Súd pri uvedení tohto názoru vychádzal z uznesenia IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého ústavný súd odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti, s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania, keďže v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa tak dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru aj úrokov z omeškania, čo tak spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi. Ústavný súd SR v citovanom ustanovení nekonštatuje, že by namietané rozhodnutie bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. že by popieralo právo na súdnu ochranu. S poukazom na uvedené bolo ustálené, že z uplatneného úroku patrí žalobcovi len suma 205,92 eur a od 17.7.2015 patrí žalobcovi len úrok z omeškania, keďže žalobca žiadal aj zákonný úrok, súd ustálil, že mu patrí úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne z istiny, t.j. zo sumy 2.964,14 eur od 17.7.2015 do zaplatenia a s poukazom na uvedené, súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, nakoľko by išlo o duplicitné sankcionovanie.

6. S poukazom na uvedené dokazovanie súd žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.964,14 eur, poplatky vo výške 49,55 eur, úroky vo výške 205,90 eur ako aj úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.964,14 eur od 17.7.2015, kedy sa žalovaná dostala plnením do omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Vo zvyšnej, t.j. prevyšujúcej časti, t.j. uplatneného zmluvného úroku vo výške 14,90 % ročne zo sumy 2.964,14 eur od 3.7.2015 do zaplatenia, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, pretože žalobca mal úspechu v celom rozsahu, spočívajúci v istine a práve jej výška je rozhodujúca pre výpočet trov konania. Neúspech žalobcu spočíval v časti, týkajúcej sa príslušenstva, predstavujúcom úroky, ktoré s poukazom na priznanú výšku sumy predstavujú zanedbateľnú časť, preto súd ustálil, že žalobcovi patrí náhrada trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, uznesením ktoré vydá vyšší súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 Csp.

8. Proti tomuto podal žalobca voči výroku II. rozsudku v zákonnej lehote odvolanie, z dôvodu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP), vec nesprávne právne posúdil (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP),

9.1. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa názoru súdu žalobca zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Žalobca je toho názoru, že súd sa vo svojom zhodnotení mylí.

9.2. Podľa názoru súdu uvedenom na str. 9 rozsudku: „Zmluvný úrok ako odplata veriteľovi za poskytnuté finančné prostriedky prislúcha len za dojednanú dobu poskytnutia úveru, čo vyplýva aj z ustanovenia § 503 obchodného zákonníka Súd je toho názoru, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu.“ Uvedené tvrdenie však odporuje zákonu a protiprávne zvyhodňuje protiprávne konanie spotrebiteľa. Takáto ochrana spotrebiteľa nie len, že nie je primeraná, ale popiera všetky zásady civilného konania, predovšetkým rovnosť strán. Žalobca má nárok na zmluvné úroky.

9.3. Poukázal na to, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdp 2906/2000 odstúpením od zmluvy o úvere podľa § 506 obchodného zákonníka nezanikajú všetky práva a povinnosti strán z tejto zmluvy. Zanikajú len tie práva, ktoré mal dlžník podľa zmluvy voči veriteľovi a im zodpovedajúce povinnosti veriteľa. Povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká a veriteľovi teda z tohto dôvodu nemôže vzniknúť podľa ust. § 351 ods. 2 obchodného zákonníka nová pohľadávka. Odstúpením sa menia výlučne len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť; dlžník naďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok stanovených v zmluve, ale na požiadanie veriteľa a v plnom rozsahu (celú dlžnú čiastku s úrokmi).

10.1. Vo veciach problematiky uplatňovania zmluvných úrokov po zosplatnení je spornou otázka časového ohraničenia, do ktorého môže veriteľ požadovať zmluvné úroky. Ústavný súd Slovenskej republiky vykladá pojem zosplatnenia zánikom pôvodného záväzku, na ktorého miesto nastupuje záväzok úplne nový. Odvolateľ má za to, že takýto výklad je úplne nesprávny, lebo zosplatnenie úveru spôsobuje len jedinou zmenu v záväzku, a to v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť v splátkach. Žiaden zákon neupravuje, že zosplatnenie úveru spôsobuje zmenu všetkých zmluvných podmienok. Práve z tohto dôvodu a logickosti výkladu Najvyššieho súdu Českej republiky sa žalobca opiera aj o

judikatúru tohto súdu. Pre daný súdny prípad je tak potrebný rozbor inštitútu vyhlásenia predčasného splnenia záväzku vo vzťahu k teórii práva o zmene a zániku záväzkov.

10.2. Citujúc ust. § 565 OZ poznamenal, že alternatíva plnenia dlhu v splátkach je výhodou, ktorá je dlžníkovi poskytnutá na úkor veriteľa, keďže možno predpokladať, že záujmom veriteľa je uspokojenie celej pohľadávky v najkratšom možnom čase. „Stratou výhody splátok je stav, keď v dôsledku delikvencie dlžníka, v zmysle omeškania so splnením niektorej splátky, a následnej legitímnej žiadosti veriteľa, nastane splatnosť celej neuspokojenej časti pohľadávky naraz, čím sa negujú účinky rozloženia dlhu na jednotlivé splátky. V režime § 565 nenastáva teda splatnosť celej pohľadávky omeškaním dlžníka so splatením niektorej zo splátok, ale je podmienená dispozitívnym úkonom veriteľa vo forme žiadosti o plnenie celku, na ktorú je veriteľ v dôsledku omeškania dlžníka oprávnený.“ Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je možné označiť rôznymi synonymami, pričom v právnej praxi sa často používa pojem „strata výhody splátok“. Z vyššie uvedenej definície predčasného splatenia úveru, jeho synonymického označenia vyplýva len jeden právny záver, a to, že predčasné vyhlásenie splatnosti úveru sa týka len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie však ostatných dojednaných podmienok. Nejde tak o privatívnu nováciu celého záväzku.

11.1. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 13. 12. 2006, sp. zn. 33 Odo 399/2005, podľa ktorého môžu účastníci dohody podľa § 516 Občianskeho zákonníka dohodou zmeniť vzájomné práva a povinnosti. Ak z dohody nevyplýva nepochybne, že dohodnutím nového záväzku má doterajší záväzok zaniknúť, vzniká nový záväzok vedľa doterajšieho záväzku, ak sú pre jeho vznik splnené zákonom požadované náležitosti. Táto zmena v obsahu záväzku dohodou strán sa nazýva kumulatívna novácia. Na rozdiel od tzv. privatívnej novácie podľa ust. § 570 ObčZ, pri ktorej doterajší záväzok zaniká a je nahradený novým, sa pri kumulatívnej novácii jedná o zmenu za trvania existujúceho právneho vzťahu, spočívajúceho v zániku určitých doterajších vzájomných práv a povinností a v ich nahradení novo dohodnutými vedľa už existujúcich. Doterajší záväzkový vzťah teda nezaniká; právnym dôsledkom zmeneného záväzku je jednak pôvodná právna skutočnosť, ktorá spôsobila jeho vznik, tak aj dohoda strán o zmene jeho obsahu. Zmena záväzku sa spravidla týka miesta či spôsobu plnenia, splatnosti a pod. Nová dohoda zmluvných strán o termíne splatnosti znamená síce zánik povinnosti dlžníka splniť dlh tak, ako bolo pôvodne dohodnuté, nie však zánik jeho povinnosti plniť; menia sa len jednotlivé práva a povinnosti v existujúcom právnom vzťahu. Je totiž potrebné rozlišovať záväzok ku konkrétnemu plneniu (t.j. jednotlivé povinnosti) a celý záväzkový právny vzťah.

11.2. Vzhľadom na totožnosť znenia ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne § 516 o zmene záväzkov je akceptácia predmetného výkladu logická. Má za to, že slovenská právna teória pritom kumulatívnu nováciu vykladá rovnako. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti, zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Z tohto prejavu vôle žiadnym spôsobom nevyplýva, že veriteľ mení záväzok dlžníka v ostatných jeho právach a povinnosti. Je účelovo viazaný výlučne na termín splatenia a spôsobu splatenia úveru. Výklad zákona tým spôsobom, k akému dospel aj súd v prvostupňovom konaní, že vyhlásením predčasnej splatnosti zaniká záväzok v širšom rozsahu, t.j. aj čo do zmluvného úroku, sa neopiera tak o vyjadrenú vôľu veriteľa, o ustanovenia zákona o zmene záväzku, o ustanovenia zákona o zmluvách o úvere. Akýkoľvek iný výklad, než ten, že veriteľ zmenil záväzok čo do termínu splatnosti, nie však čo do ostatných podmienok úveru, je nesprávny.

12.1. Súdom prezentovaná koncepcia je totiž priam absurdná a veriteľa stavia do obzvlášť, v porovnaní s dlžníkom, nevýhodného postavenia. Nielen, že veriteľ nemá v dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, nakoľko ich dlžník zatiaľ nezaplatil, ale ani za toto obmedzenie nemôže poberať dohodnutý zákonný úrok. V ustanovení § 497 OZ sa neuvádza, že dlžník je povinný platiť úroky len do času splatnosti, ako si mylne vykladá súd nad rámec predmetného ustanovenia a aj zákonná dikcia ustanovenia § 2 písm.d/zákona č. 129/2010 Z.z. jednoznačne definuje, aký záväzok vyplýva žalovanému z uzatvorenej zmluvy o úvere, t.j. záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté finančné prostriedky ako i zaplatiť úroky a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

12.2. V danom konaní bolo preukázané, že žalovaná zostáva dlžná, a teda je správny ten záver, že jeho záväzok doposiaľ nezanikol. Keďže nezanikol hlavný záväzok dlžníka nemožno hovoriť o zániku akcesorického zmluvného úroku. Medzi pojмами splnenie záväzku a splatnosť záväzku je pritom markantný rozdiel. Splatnosť záväzku predstavuje len časový moment, v ktorom má nastať ale pritom nemusí aj splnenie záväzku. V konaní bolo preukázané, že k splneniu záväzku nedošlo. Teda až splnením záväzku zaniká i akcesorický vzťah, nie len časovým bodom označujúcim moment, v ktorom dlžníkovi vznikla povinnosť dlh splatiť.

13.1. Poukazujúc na ustanovenia § 503 ods.3, § 369 ods.1 Obchodného zákonníka a na § 565 Občianskeho zákonníka žalobca konštatoval, že zosplatenie úveru je právom veriteľa jednostranne

zmeniť termín splatnosti úveru z dôvodu, že dlžník poruší svoju povinnosť. Zosplatnenie úveru je tak následkom porušenia povinnosti dlžníka riadne a včas uhradiť splatnú časť úveru, čím dochádza k strate výhody úhrady úveru v splátkach a dlžník je povinný uhradiť celú výšku úveru jednorazovo a nie po častiach. Pokiaľ tak platí, že dlžník je povinný platiť zmluvný úrok vo vzťahu k jednotlivej splátke až do času jej riadneho splatenia, nie je dôvodný taký výklad, že v prípade zmeny splatnosti jednotlivej splátky (zosplatnenie úveru) povinnosť platiť zmluvný úrok až do času riadnej úhrady dlžnej sumy zanikla. Veriteľ zosplatnením úveru získava právo disponovať celou sumou požičaných peňazí, avšak s tým neodpadá jeho obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru, nakoľko k takémuto odpadnutiu obmedzenia dôjde až celkovým splatením úveru.

13.2. Výklad, ktorý odbreňuje dlžníka od platenia zmluvného úroku by bol až absurdný, keďže privodením stavu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Takýto výklad tak nie je prípustný. V zosplatnení úveru žalobcom totiž neboli započítané zmluvné úroky, ide len o dlžnú sumu do času zosplatnenia, ku ktorej bol pripočítaný zvyšok dlžnej istiny. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka, by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadze určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu.

13.3. Súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru. Zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy. Súd tak de facto napriek uzatvorenej platnej Zmluve o úvere rozhodol o zániku zmluvnej podmienky v rozpore s platnou právnou úpravou, čím žalobcu bezdôvodne ukrátil o čas zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru. Ani sankčný úrok nie je kompenzáciou veriteľa za poskytnutie úveru. Zmluvný úrok je totiž odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Sankčný úrok nie je a nemôže byť kompenzáciou tejto ceny finančných prostriedkov.

14.1. Pokiaľ pred časom vyhlásenia predčasného splatenia úveru v prípade omeškania dlžníka s úhradou je možné od neho požadovať tak zmluvný úrok ako i úrok z omeškania, vzniká otázka, z akého dôvodu po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa zrazu súdu javí vzťah medzi dvoma úrokmi, zmluvným a zákonným z omeškania iný. Ide o totožné právne i skutkové situácie, ktoré nemožno posudzovať rozdielne. Navyše, súd odmietnutím priznania zmluvného úroku konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Ak však zosplatnením úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že nie je povinný platiť zmluvný úrok, hoci táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka, súd konal v rozpore s uvedenou právnou zásadou.

14.2. Žalobca poukazuje na prístup NS ČR (napríklad rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 32 Cdo 3830/2014, sp. zn. 31 Cdo 2851/1999, 32 Cdo 2782/1999, 29 Cdo 2606/2000, 33 Cdo 113/2008), ktorý nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru veriteľom priznáva.

14.3. Vzhľadom na citované ustanovenia zákona má za to, že súd postupoval v rozsahu nad rámec zákona, nakoľko vyvodzoval vlastné závery opierajúc sa len o všeobecne nezáväznú rozhodnutie iného súdu, pričom je správnosť či zákonnosť v tomto prípade nebola skúmaná. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 3/98 v dôsledku uvedeného preto štátnym orgánom Slovenskej republiky zákony upravujúce ich postavenie a právomoci neumožňujú, aby samostatne rozhodovali o konaní nad rámec zákona, t.j. mimo rozsahom ustanovených právomocí. Zákonom ustanovený rozsah právomoci jednotlivých orgánov štátu je stabilný a k jeho zmene môže dôjsť len v dôsledku neskoršej a obsahovo odlišnej zákonnej úpravy. Ten orgán štátu, ktorého postavenie a právomoci zákon upravuje, nie je preto oprávnený z vlastného rozhodnutia a podľa vlastnej úvahy konať nad rozsah svojich zákonných právomocí, keďže takéto konanie príslušný právny predpis neupravuje.

14.4. Odvolateľ žiadal, aby odvolací súd podľa ust. § 389 CSP prvostupňové rozhodnutia zrušil a vrátil vec na nové prejednanie súdu prvej inštancie, alebo aby podľa § 388 CSP zmenil prvostupňové rozhodnutia tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zaviazá žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

15.1. Po doručení spisu Okresného súdu Levice na Krajský súd v Nitre dňa 20.09.2018 právny zástupca žalobcu Poštová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o. so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A podal dňa 12.10.2018 na Okresný súd Levice návrh na zmenu subjektu na strane žalobcu a navrhol, aby konajúci súd v zmysle ust. § 80 CSP vyhovel návrhu, aby do konania namiesto žalobcu vstúpila spoločnosť R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, na tom skutkovom základe, že

žalobca- spoločnosť Poštová banka, a.s. (pôvodný veriteľ), ako postupca, uzavrel dňa 06.08.2018 so spoločnosťou R Collectors s.r.o. (nový veriteľ), ako postupníkom, Zmluvu o postúpení pohľadávok, v zmysle ktorej došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky na nového veriteľa. Žalobca preukázal prevod pohľadávky Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 06.08.2018. Spoločnosť R Collectors s.r.o. oznámila konajúcemu súdu, že súhlasí so vstupom do konania namiesto žalobcu a zároveň priložila všeobecné plnomocnenstvo z 08.08.2017 pre Advokátsku kanceláriu RELEVANS s.r.o. na zastupovanie 15.2. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), ako aj súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario , keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) pripustil zmenu subjektov na strane žalobcu tak, že namiesto Poštová banka, a.s. so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890 v konaní vystupuje ako žalobca R COLLECTORS s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8/A, IČO: 50 094 297 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16.1 Podľa § 80 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

16.2. Podľa § 80 ods. 2 CSP, súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

16.3. Podľa § 80 ods. 3 CSP, ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

17.1. Ustanovenie § 80 CSP upravuje situáciu, ak po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností, o ktorých sa koná na inú osobu než stranu prebiehajúceho sporu (napr. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky alebo na základe prevzatia dlhu). K zmene sporových strán môže dôjsť jedine a výlučne v dôsledku skutočností, ktorá nastala po začatí konania. Pri rešpektovaní princípu jednotnosti konania k zmene sporových strán môže dôjsť aj v odvolacom konaní. Subjektom, ktorý disponuje procesnou aktivitou pri zmene strán sporu je podľa novej právnej úpravy CSP výlučne žalobca, pričom žalobca je oprávnený navrhnúť zmenu sporových strán v každom možnom prípade. V prípade, že žalobca navrhuje aby do konania vstúpil namiesto neho iný subjekt na strane žalobcu je potrebný súhlas tohto subjektu so vstupom do konania. Súd na procesné nástupníctvo teda neprihliada ex offio, ale len na návrh žalobcu.

17.2. Odvolací súd ďalej dodáva, že ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu. To znamená, že účinky, a to hmotnoprávne aj procesnoprávne, medzi pôvodnými stranami zostávajú aj po nástupe právneho nástupcu do konania zachované a právny nástupca je viazaný všetkými úkonmi, ktoré v konaní urobil jeho procesný predchodca. Ak by k právnej skutočnosti, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, ktoré boli predmetom konania, došlo po skončení konania, podľa § 228 ods. 1 CSP výrok právoplatného rozsudku je v zásade záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak (napr. § 228 ods. 2 CSP).

17.3. Odvolací súd po oboznámení sa s návrhom na zmenu subjektu na strane žalobcu (doručený súdu prvej inštancie dňa 12. 10. 2018) a doloženými prílohami k tomuto návrhu, a to najmä so súhlasom spoločnosti R Collectors s. r. o., so vstupom do konania na miesto doterajšieho žalobcu a Zmluvou o postúpení pohľadávok č. I/2018 spolu s prílohou medzi zmluvnými stranami Poštová banka, a. s. (postupca), a R Collectors s. r. o. (postupník), mal za preukázané, že prišlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania zo žalobcu, t. j. Poštová banka, a. s., na nový subjekt, a to na spoločnosť R Collectors s. r. o., preto návrhu na zmenu subjektu na strane žalobcu vyhovel.

18.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18.2. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 187 ods.2 CSP).

18.3. Podľa čl. 1, § 1 ods.1 zákona č. 125/2015 Z.z. z 18. novembra 2015, o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Ak sa vo všeobecne záväznom právnom

predpise používa pojem „návrh“, „navrhovateľ“, „odporca“, „účastník“, rozumie sa tým podľa povahy veci aj „žaloba“, „žalobca“, „žalovaný“, „strana“.

Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „súd prvého stupňa“ alebo „súd druhého stupňa“, rozumie sa tým podľa povahy veci „súd prvej inštancie“ alebo „súd druhej inštancie“ (ods.2 citovaného ustanovenia).

Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „občianske súdne konanie“, rozumie sa tým podľa povahy veci „civilný proces“ alebo „správny súdny proces“ (ods.3 citovaného ustanovenia).

Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „občianskoprávne konanie“, rozumie sa tým „civilný proces“ (ods.4 citovaného ustanovenia).

19.1. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby žalobcu o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 14,90 % p.a. zo sumy 2 964,14 eura od 3.7.2015 do zaplatenia, čo bolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu v odvolacom konaní, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci správne zistil skutkový stav veci, správne aplikoval právne predpisy a vo veci aj správne a v súlade so zákonom rozhodol, preto sa stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie stupňa, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

19.2. Citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vypořiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmvaného rozhodnutia.

20. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3.júla 2003).

21. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22.2. Odvolací súd nezistil nesprávne právne posúdenie v predmetnej veci v prípade zamietnutia žaloby o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 14,90 % p.a. z dlžnej istiny 2 964,14 eura od 03.07.2015 do zaplatenia a na zdôraznenie vecnej správnosti dôvodov napadnutého rozsudku v časti výroku o zamietnutí zvyšku žaloby dodáva, že zmluvný úrok je plnenie, ktoré má akcesorickú povahu a je spojený s istinou úveru, od ktorej závisí aj samotný zmluvný úrok. Zmluvný úrok je vlastne odmena veriteľa za poskytnutie finančných prostriedkov dlžníkovi. Ak teda veriteľ poskytne dlžníkovi úver, má nárok na vrátenie poskytnutej sumy úveru ako aj právo na zmluvné úroky, ak sa tak s dlžníkom dohodli, a to v dohodnutej výške. Úrok z omeškania je odlišným právnym inštitútom oproti úroku z úveru a je definovaný v ustanovení § 517 ods.1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis“.

23.1. V preskúmvanej veci predmetom odvolania bol zmluvný úrok z úveru vo výške 14,90 % p.a. z nezaplatenej istiny 2 964,14 eura od 03.07.2015 do zaplatenia (k zosplatneniu došlo listom zo dňa 02.07.2015), čo vyplýva zo žaloby žalobcu, teda bolo potrebné posúdiť, či žalobca ako veriteľ, ktorý zosplatnil úver, má naďalej nárok aj na zmluvné úroky z úveru po jeho zosplatnení od žalobcom požadovanej doby.

23.2. Je nesporné, že právnym základom posudzovaného záväzkového právneho vzťahu bol zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov ako aj ust. § 52 až 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere dobrá pôžička z 25.11.2014.

24.1. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

24.2. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

24.3. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

24.4. Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

24.5. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

25. Odvolateľ správne poukazoval na to, že má v zmysle § 502 Obchodného zákonníka nárok na zaplatenie úroku v dojednanej výške, avšak jeho tvrdenie, že dlžník je povinný zaplatiť s vrátením poskytnutého úveru dojednané úroky, a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov vychádzajúce z druhej vety § 503 ods.3 Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“) ako aj § 2 písm.d/ zákona č. 129/2010 Z.z. , avšak je potrebné posudzovať to v celom kontexte tejto právnej normy, ktorá podľa jeho prvej vety zakotvuje oprávnenie dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Druhú vetu § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka nemožno interpretovať ani bez spojitosti s prvou vetou jeho odseku 1, podľa ktorej záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Úroky zo splátky sú v prípade plnenia v splátkach splatné v deň splatnosti splátky (§ 503 ods. 2 Obchodného zákonníka), ak sa však má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú (§ 503 ods. 1 tretia veta Obchodného zákonníka). Tieto ustanovenia právnej normy (spolu s § 497 Obchodného zákonníka) teda explicitne upravujú nielen záväzok dlžníka zaplatiť úroky, ale aj splatnosť tohto záväzku. Z uvedeného vyplýva, že úrok z úveru patrí len za požičanie peňazí, ku ktorému po zániku zmluvného vzťahu nedochádza.

26.1. Odvolaciemu súdu je známa rozdielna rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky pri rozhodovaní o úrokoch z úveru po zosplatnení úveru, avšak odvolací senát Krajského súdu v Nitre rozhodujúci v tejto veci zastáva dlhodobý právny názor, ktorý uviedol aj v tomto rozhodnutí a poukazuje aj na obdobné právne názory ohľadne uvedenej problematiky, ktoré boli prezentované v rôznych rozhodnutiach krajských súdov Slovenskej republiky (rozsudky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.3.2017, sp. zn. 10Co/136/2017, Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.8.2018, sp. zn. 19Co/81/2018, Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.3.2018, sp. zn. 21Co/145/2017).

26.2. Doba splatnosti zmluvných úrokov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru, čo znamená, že celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr zaplatením poslednej splátky úveru. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. Jednorazovým zosplatnením úveru zo strany dodávateľa vzniká spotrebiteľovi povinnosť vrátiť celú sumu poskytnutého úveru, navyšenú o úroky ku dňu zosplatnenia a ak sa potom (po zosplatnení) spotrebiteľ omešká s plnením, má dodávateľ (veriteľ) nárok len na z omeškania zo sumy uvedenej v zosplatnení. Na tieto závery poukazujú aj viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, napr. rozsudky Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co/104/2012 z 31.07.2012 alebo sp. zn. 5Co/196/2016 zo dňa 28.06.2016, rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 05.10.2016 sp. zn. 9Co/604/2015, rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 30.11.2016 sp. zn. 25Co/615/2015, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 12.05.2015 sp. zn. 16Co/322/2015, rozsudok Krajského súdu Prešov z 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014 ako aj rozsudky Krajského súdu Nitra z 30.01.2019 , sp. zn. 5Co/170/2018, z 13.02. 2019, sp. zn. 5Co/15/2019.

27.1. Dôležité je poukázať aj na judikatúru, konkrétne rozhodnutie NS SR publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk NS SR pod zn. R 59/98, v zmysle ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, v danom prípade do dňa predčasnej splatnosti. V predmetnej veci prvoinštančný súd riadiac sa uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.8.2012 správne uzavrel, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátky). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania . Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.“

27.2. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012 uviedol: „Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26. 8. 2009 do zaplatenia“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“

28.1. Pri posudzovaní pozície dlžníka, ktorý by podľa odvolateľa porušením povinností získal výhodnejšie postavenie je potrebné brať do úvahy aj následok tohto porušenia, ktorým je predčasná (mimoriadna) splatnosť celej pohľadávky. Dlžník v prípade mimoriadnej splatnosti úveru síce nemá povinnosť platiť (zmluvné) úroky, na druhej strane stráca výhodu splátok a je povinný zaplatiť celý (zvyčajne nie malý) dlh naraz a skôr, ako bolo pôvodne zjednané. Z pozície veriteľa to znamená, že síce stráca nárok na úroky, ale na druhej strane má nárok na zaplatenie celého dlhu naraz bez (zvyčajne niekoľkoročného) čakania na jeho úhradu, ako je to v prípade postupného splácania.

28.2. Splatením úveru sa rozumie vrátenie úveru veriteľovi aj s úrokmi z úveru, ak boli dohodnuté medzi veriteľom a dlžníkom, pričom úroky z úveru treba chápať ako odplatu za poskytnutý úver. Zosplatením úveru je však treba rozumieť určenie splatnosti celého dlhu, ktorého plnenie bolo dohodnuté v splátkach. Pri zosplatení úveru s dohodnutými úrokmi z úveru teda dochádza k zrušeniu povinnosti splácať dlh v splátkach, v ktorých boli zakomponované úroky z úveru a veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie istiny úveru, vrátane úrokov z úveru, ktoré boli kapitalizované ku dňu zosplatenia úveru. Veriteľ má tak právo získať hneď späť požičanú peňažnú sumu a dlžník, v danom prípade spotrebiteľ, už nemá žiaden právny titul na to, aby mal naďalej veriteľom poskytnuté finančné prostriedky a veriteľ už nemá právo, aby si voči dlžníkovi uplatňoval nárok na úroky z úveru, ktoré by mu patrili, keby ich naďalej mal u seba dlžník, v danom prípade spotrebiteľ.

29.1. Odvolací súd zastáva právny názor v zhode s právnym názorom prvoinštančného súdu, že po zosplatení úveru už veriteľ nemá nárok na úroky zo splátok úveru po zosplatení, keďže od zosplatenia úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania.

29.2. Ak teda spotrebiteľ už po zosplatení úveru nemá právny titul mať u seba peňažné prostriedky z úveru, potom už ani nie je dôvod na to, aby dodávateľ (veriteľ) inkasoval úroky z úveru, ktoré by mu patrili len vtedy, ak by ich oprávnené mal a užíval ich dlžník (spotrebiteľ). V opačnom prípade by došlo k ústavne nekonformnému a nezákonnému stavu, kedy by sa de facto popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku (zosplatenie úveru) a veriteľ by mal právo na úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo, avšak spotrebiteľ by nemal garantované žiadne práva, ktoré by mu vyplývali zo zmluvy pred takouto zmenou. Jednorazovým zosplatením úveru zo strany dodávateľa vzniká spotrebiteľovi povinnosť vrátiť celú sumu poskytnutého úveru, navýšenú o úroky ku dňu zosplatenia a ak sa potom (po zosplatení) spotrebiteľ omešká s plnením, má dodávateľ (veriteľ) nárok len na z omeškania zo sumy uvedenej v zosplatení.

29.3. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietavej časti výroku rozsudku zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

30.1. K tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že žalobca má nárok na odplatu v podobe riadnych úrokov dohodnutých v zmluve v zmysle § 497 Obchodného zákonníka odvolací súd poznamenáva, že toto právo mu nebolo upreté, pokiaľ ide o dohodnuté úroky do zosplatenia istiny, avšak iná je situácia pokiaľ ide o nárok na úroky z úveru po zosplatení úveru, na ktoré už nárok nemá, keďže úrok z úveru je cena peňažných prostriedkov, ktoré poskytovateľ úveru dáva do dispozície toho, kto úver prijíma na dohodnutú dobu, a teda ak dôjde k zosplateniu úveru, dochádza tým aj k zmene v obsahu tohto záväzkového vzťahu ohľadne dohodnutej doby, a práve preto už nemôže veriteľ požadovať úroky z úveru po zosplatení, ale má nárok len na úroky z úveru do zosplatenia úveru, keďže na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy majú použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa mali použiť normy obchodného práva, v danom prípade Obchodného zákonníka.

30.2. Aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014 „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho

zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.“

30.3. Vzhľadom k hore uvedeným právnym záverom odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods.1 CSP ako vecne správny potvrdil.

31.1. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

31.2. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a procesne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože si žiadne trovy neuplatnil a ani mu podľa obsahu spisu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).